

Het ultieme nu

deze voorstelling terug laten komen. Daarom wil ik dat het publiek overgogen wordt met beelden, mogelijkheden en loze gesprekken.'

Late avond idealen is volgens Vogel 'een glossy voorstelling.' Het publiek zit net als bij een modeshow aan weerszijden van een soort catwalk. Daarop etaleren de acteurs (onder ander Wouter Zweers, Terence Schreurs en Georgina Verbaan) een keur aan teksten, verhalen, liedjes en dansnummers. Het moet ook hier een feestje worden. Naast Vogel zelf, hebben schrijvers als Don Duyns en Arjen Lubach, maar ook de acteurs nieuwe teksten aangeleverd.

'Het is een montagevoorstelling over het idealisme van mijn generatie, of althans een deel daarvan: de acteurs, theatermakers en creatievelingen waartussen ik me bevind. Wat ik herkende, was dat we overdag allemaal idealen hebben - over dieren, het milieu of de liefde - maar kom je 's nachts met zijn allen van een feest en alleen de McDonald's is nog open, dan hoor je daar even niemand meer over.'

Tijdens het maken van de voorstelling liep ze al gauw op tegen enkele gewetensbezwaren. 'Hoeveel arme kinderen kun je niet te eten geven van al dat subsidiegeld? Daarnaast gebruiken we het goedkoopste en dus minst duurzame hout dat er is, zodat we een

groot decor kunnen bouwen. Op het toneel staat een boom, een symbool voor de duurzaamheid die we proberen na te streven. Maar dat ding is aan de binnenkant helemaal van een type plastic dat ontzettend slecht schijnt te zijn voor het milieu. Als je dat weet, lijkt wat we doen zo onzinnig.'

'Of neem oorlog. Wat kan je erover zeggen als je het nog nooit van dicht-

'Onze generatie heeft last van te veel kunnen kiezen. Ik merk het zelf, ik voel me overwerkt. Ik kan geen nee zeggen'

bij hebt meegemaakt? We doen een monoloogje over de Tweede Wereldoorlog en iemand roept over snoeiharde muziek dat we eigenlijk naar Palestina moeten gaan om daar vrede te stichten. Dan doen we weer een dansje.'

Door alle tegenstrijdigheden en twijfels in de voorstelling te benoemen, is deze minder feestelijk uitgevallen dan ze in eerste instantie voor

ogen had. Maar het is de enige manier waarop ze *Late avond idealen* had kunnen maken. 'Uiteindelijk maak ik de voorstelling omdat ik dat leuk vind. Dat is egoïstisch, ja, maar anders kan je niks meer doen. Ik ben blij dat ik een geweten heb en geen bontjas kan dragen, maar ik ga wel met de auto naar de sportschool om te sporten in een warmtecabine. Dat doe ik omdat ik vind dat ik daar recht op heb. En ik hang mijn hele huis vol met spaarlampen, maar die laat ik heel de nacht aan omdat mijn cavia anders zo zielig in het donker zit. Over dat soort tegenstellingen denk ik vaak na. Tegelijk word ik er verdrietig van. Ik dacht dat deze voorstelling een feestje zou worden, maar het lijkt nu soms meer op een verdrietige afterparty.'

T och is het absoluut geen veroordeling van haar hele generatie. 'Ik ben daar maar een klein onderdeel van. Mensen die bij de Hema werken ken ik niet. Ik ken alleen een klein groepje dat artistiek is of kan nadenken. Daarover gaat het.'

D at is volgens de schrijfster wel iets wat bij de hedendaagse jongeren hoort. 'Duurzame liefde is schaars in onze generatie. Want al het andere is zo makkelijk te verkrijgen. *Er moet licht zijn* gaat over bezieling, enthousiast worden omdat je ergens moeite voor moet doen. Sanne ziet in dat die bezieling afwezig is in zijn leven en dat van zijn vrienden.'

'Voor ons is alles mogelijk en iedereen altijd bereikbaar,' zegt ook theatermaakster Sanne Vogel voor aanvang van een repetitie van haar voorstelling *Late avond idealen*. 'We wonen in huizen met ingebouwde stoomovens. Als ik iemand bel of mail en die persoon antwoordt me niet binnen een dag, kan ik ervan uitgaan dat die mij negeert.'

'Onze generatie heeft last van te veel kunnen kiezen. Ik merk het zelf, ik voel me overwerkt. Ik kan geen nee zeggen tegen leuke projecten: tv, theater of film. Dat gevoel wil ik ook in

Sanne Vogel: 'Voor ons is alles mogelijk.'

Foto's Joost van den Broek / de Volkskrant